

JÓNÁS TAMÁS

Zokogás közben

*már nem szeretni kéne ami elmúlt
már elhagyni a régit ami holt
a szemet azért nyitva hagyni mégis
a szívet zárni mégse valami bolt
mert nem szabad a non stop nyitva tartás
mert nem szabad az állandóan fáj
az eltelt idő lassan halmozódik
és elfogy a szív a vese vagy a máj
jaj édesanyám olyan egyedül vagy
olyan egyedül vagyok hogy jaj
a térdemért az alázatosságért
folyik valami háború vagy harc
de nem tudok más lenni csak az apu
az ő tartása tart az igaza
már nem tudom hogy hol laktok de kérlek
még utoljára hadd menjek haza*

Gondolatok az ölnék

*Ha nem hazudsz, te szemtelen.
Benned vagyok, s te nem velem.
Hát hol zokogjak? Hol az álom?
Csókban, sikerben nem találok.
Altass el illatos, langyos őszi öl.
Hozzád zuhantam ki a semmiből.
Nyiss szét lábakat, ne rejtekezz.
Nem vagy hasonló semmihez.*

*Has alatt, comb fölött, mint az ágy,
amit békén hagyott már rég a vágy,
olyan vagy, mint a hajnalok,
s hajnal vagyok, ha ott vagyok.
Micsoda csend van benned, és
micsoda húsos szenvedés.
Miféle bűn, miféle reszketés!
Folytonos hazaérkezés.
Altass el, suttogj, csillapíts.
A dédelgetésnek ára nincs.
Mit bánom én, hogy női, férfi.
Aki akarja, félreérti.
Tiltott kanóc, és szikrakő.
Dacos faként áll az idő.*

ANTONIO FRANCISCO LISBOA:
Hóseás próféta (Brazília)